

**VELKÉ PŘÍPADY
KPT. ČERNÉ 3**

Hana Militká

Hana

Militká

Dáma s růží

Detektivní román

Poděkování

Nikola Nejedlíková,

foto Karel Juda

Děkuji herečce a modelce Nikole Nejedlíkové za inspiraci k napsání postavy herečky a modelky Nikoly Nejedlé.

Mgr. Ondřej Friml

Děkuji Ondřeji Frimlovi za odbornou konzultaci.

Předmluva

Jiří Militký

Jedním z ikonických míst našeho rodinného domu, které mě přitahovalo a fascinovalo zároveň, byla knihovna. Byl to klenot, o který se zejména zasloužil náš otec, neboť byl vždy velký čtenář a znalec literatury. Od dětských let jsem v této knihovně nalézal knížky, které vyhovovaly mému věku. A právě ta velikost a rozmanitost knih nabízela vždycky tu správnou knihu ve správném věku a tím se dědil úžasný vztah ke knihám.

Jak je zřejmé z dalšího vývoje, tak to nebyl pouze vztah můj, ale všech mých sourozenců. Výsledkem je nejen můj prakticky každodenní kontakt s knihou, ale zejména aktivní vytrysknutí nahromaděné energie mých sester, které začaly najednou psát knihy samy. Zejména sestra Hana, která je dnes bez nadsázky již úžasnou umělkyní, když se její umělecké vlohy nejdříve projevíly v herectví, které dovedla z ochotnických začátků až k profesionálnímu herectví a poté se přesunuly do literární sféry. Výsledkem je tedy nejen tato kniha, ale 22 knih předešlých včetně naprosto skvěle zpracované kroniky naší rodiny. Ostatně tato kronika byla spouštěcím počínem, který uvolnil lavinu dalších následujících knih. Tím se stalo něco, co naprosto změnilo můj pohled na oblast literatury.

Nejen, že jsem vždy miloval knihy, ale tiše jsem obdivoval ty úžasné a vlastně anonymní bytosti, které byly schopné knihy vytvořit. Vrcholem se potom stalo, když se mi podařilo získat podpis přímo od autora do mé knihy. Najednou mi připadlo, že se ta kniha tím dotekem spisovatele zosobnila a již nebyla jenom věcí, ale stala se vlastně jakoby něčím živým.

A najednou se stalo, že tou obdivovanou bytostí se stala sestra Hana. Díky naším celoživotně krásným vztahům dostalo se mi té cti, že nejen jako jeden z prvních mohu knihu číst, ještě když je úplně čerstvá, a dokonce je mi dovoleno sdělit své postřehy, které jsou prakticky vždy předmětem naší debaty. Vrcholem je potom kniha od mé sestry podepsaná vždy s přenádherným věnováním. No a takovou knihu opět držím ve své ruce a dokonce s mou nepatrnou stopou ve formě této předmluvy.

Takže milí budoucí čtenáři, přeji Vám, aby tato kniha přispěla k tomu, k čemu je vytvořena a předurčena, a to k ponoření se do imaginárního světa, který má pobavit, potěšit, zapomenout na případné trable života a získat něco z energie, která byla do ní vložena.

Mé sestřičce Hanče děkuji nejen za její dílo, které vytvořila a stále vytváří, ale za vše, co pro mě, a nejenom pro mě, znamená!

V Hradci Králové 14. 8. 2018

brácha Jirka Militký

Film

Natáčení se protáhlo.

„Konečně domů! Nemůžu se dočkat. Mám ráda horkou vodu, lehnu si do vany. Uvolním se. Pak se mi bude dobře spát,“ říkám si v duchu.

Sedám do auta. Produkce mi přidělila stálého řidiče. Ani na něj nekouknu, ví, kde bydlím. Rozsvítím si světlíčko a projíždím si zítřejší scénu. Nesnáším, když někdo neumí text. Tím spíš ho musím umět já.

„Felixi, dnes je tu moc horko. Můžeš ztlumit topení?“

„Napijte se,“ podává mi láhev s minerálkou.

„Díky. Co se vám stalo, že máte rukavice?“

„Trochu jsem si spálil prsty.“

„Máte chrapot. Nastydl jste? Nesmím nic chytit.“

„Nebojte se. Chrapotím od řvaní na fotbale.“

Otevřu láhev a napiju se.

Pomyslím si: „Ta voda je asi stará! Má divnou chuť... Najednou cítím, že asi omdlím.“

Pohlcuje mě tma.

Nevnímám.

Pomalou se probírám a slyším tlumené hlasy.

Pak zaslechnu nějaký hluk.

Někdo práskl dveřmi.

Ticho.

Dlouho čekám, co se bude dít.

Uvědomuji si, že jsem v nějakém sklepě. „Smrdí to vlhkostí a zatuchlinou. Možná tady hnijí brambory. Doufám, že ne mrtvola,“ vzdychnu šeptem.

Neslyším sebemenší pohyb.

Vůbec nic.

Pak zaslechnu nějaký šramot.

Je tichý, vím však, že je blízko.

Najednou spatřím v šeru obrys myši. Spíš potkana.

Někdo hodně nahlas vykřikl.

Náhle slyším, že křičím o pomoc.

Myš se lekla. Odběhla někam pryč.

Nepřestávám křičet.

Pak šramotí otvírání dveří. Hlasy. Jen doufám, že to nejsou ti zlí.

„Někdo tady leží,“ slyším z vedlejší místnosti.

Zase volám o pomoc. „Nepřehlédněte mě! Ať tady nezůstanu, dokud nevypustím duši.“

„Hele, slyšíš to?“ říká někdo vedle.

„Ne, co?“

„Jako kdyby tu někdo křičel.“

„To se ti zdálo. Posviť sem. Tahle je určitě mrtvá.“

„Brr! Nemám rád mrtvé.“

„Kdo by měl!“

„Jdu se podívat vedle, támhle tuším nějaké dveře.“

„Buď opatrný, může se tam někdo skrývat. Neměli bychom zavolat policii?“

„Jo, určitě. Volej. Hned jsem zpátky.“

„Máňo, pojď sem! Tady někdo leží. Možná další mrtvola.“

„Ty mě děsíš. Jdu ven zavolat policajty. Tady nemám signál.“

„Posviť mi sem!“

„No jo, už letím.“

„Hele, další ženská!“

„Nějaká vyfiknutá!“

Někdo mi sahá na ruku: „Ještě žije. Volej záchranku! Rychle!“

Za chvíli se tu hemží spousta lidí.

Vynášejí mě na nosítkách ven.

Ostré denní světlo mě zabolí v očích. Hlasitě vzdychnu.

„Ještě žije. Dáme jí infuzi. Kromě těch pout není na první pohled vidět žádné cizí zavinění. Může mít vnitřní poranění, nebo otravu. Kolegové to zjistí.“

Zaklapnou za mnou dveře.

Auto kodrcá, div nepadnu z lůžka.

Ztrácím opět vědomí.

Někdo na mne mluví.

Těžce se probírám.

Mžourám kolem sebe.

„Vypadá to tady jako v nebi,“ šeptám. „Samá bílá barva.“

„Neřekl bych, že je tady ráj, ale nestěžuju si,“ lehce se zasmál muž v bílém.

„Kde to jsem?“

„V nemocnici.“

„Co se mi stalo?“

„Asi vás unesli. Vzpomínáte si na něco?“

„Ne. Nic nevím.“

„Snažte se, vzpomeňte na cokoliv. Policie s vámi chce mluvit.“

„Dobře,“ vydechnu. Usínám.

Zdá se mi o vedru v autě. Kožená rukavice mi podává láhev s vodou.

Víc nevím. Až na ten smrad ve sklepě.

Totéž řeknu sympatickému policistovi. Představil se mi jako Roman Miler.

„Je to velký fešák,“ napadá mě.

„Něco se mi pořád vybavuje o nějaké další ženě ve sklepě. Byla tam? Je to pravda, nebo se mi to jen zdálo?“ ptám se ho.

„Je to tak. V přední místnosti byla nalezena ještě jedna žena. Asi další únos.“

„Jak jí je?“

„Ta bohužel nepřežila.“

„To je hrůza!“ vykřiknu. „Cítím, že omdlím.“

„V mdlobách jste už byla. Teď vás potřebujeme. „Znáte ji?“ vyndal odněkud fotku.

Chvíli na ni zírám, neschopná slova.

„To je přece Helena Grošáková!“ vykřiknu. „Moje kolegyně, herečka.“

Lapám po dechu. Detektiv si píše její jméno.

„Co se jí stalo? Je skutečně mrtvá?“

„Ano, někdo ji uškrtil.“

„To je hrůza,“ vykřiknu. „Teď opravdu omdlím.“

„Nyní můžete, děkujeme za pomoc.“

Domů

Ztěžka se probírám. Kolem je spousta postelí. Pomalu si uvědomuju, že stále ležím v nemocnici.

Najednou cítím zatuchlý sklep. Vidím před sebou fotku mrtvé kolegyně.

Nevydržím ležet. Vstávám, oblékám se. Někdo na mne mluví. Po chvíli přibíhá sestra.

„Musíte tu zůstat, lehněte si. Byla jste přiotrávená. Podstoupíte léčbu, čekáme na výsledky. Ublížíte si!“

„Nebudu tady, musím domů. Mám práci,“ drmolím a oblékám se.

„Zavolám lékaře. Počkejte. Vystaví vám propouštěcí zprávu. Napíše léky. Hned jsem zpátky.“

Za chvíli se přihrne i s doktorem.

„Není rozumné odejít,“ domlouvá mi doktor.

„Musím.“

„Podepíšete revers. Sestro, připravte papíry,“ znechuceně se ode mne odvrací.

„To jsou ti slavní, myslí si, že můžou všechno,“ slyším hlasitý šepot z vedlejší postele. Podívám se tam. Starší paní si zakryla obličej, abych na ni neviděla.

„Kdybys věděla, kolikrát bych se radši taky schovala, než aby na mne pořád někdo zíral a záviděl,“ pomyslím si trpce.

Čekám na chodbě. Papíry se mi hodí, kdyby nastala nějaká komplikace...

„Při potížích hned přijďte,“ loučí se lékař. „Máte, doufám, doprovod? Samotnou vás nemůžeme pustit. Jakmile se objeví, řekněte sestře. Dá vám propouštěcí zprávu.“ Papíry, které mi podával, znovu stáhne. Míří na sesternu, aby jim vydal příkaz ohledně mého odchodu.

„Pravda je, že taxi volat nechci. Moje příšerná zkušenost je příliš živá. Zavolám kamarádce.“

„Ahoj Věruš, můžeš mi pomoci?“ ptám se.

„Jé, to jsi ty? Kde jsi? Co je s tebou? Všichni tady šílí!“

„Řeknu ti to, až se uvidíme. Můžeš pro mne přijet? Jsem v nemocnici a bez doprovodu mě nepustí.“

„Jasně, letím. Ve které?“

„Na Karláku, na interně. Musíš přijít až sem, aby tě sestry viděly. Máš to u mne.“

Za chvíli je tady. Konečně odcházíme.

„Moc ti děkuju. Co rejža? Zuří?“

„Ne, byla tam policie, řekli nám, co se ti stalo. Huř dopadla Helena. Máš kliku, žes to přežila,“ říká zasněženě.

„Myslíš, že mi vážně šlo o život?“

„Asi jo. Helena je mrtvá. Když jsi zmizela, rejža tě chtěl přeobsadit. Myslel právě na Helenu. Teprve začínáme, dalo se to přetočit. Jenže zmizela i Helča. Co se to vůbec děje?“

„Nevím. Doufám, že si mě někdo spletl. Nikomu jsem neublížila.“

„Myslíš?“ ptá se Věrka. Všimla jsem si jejího podivného výrazu.

„Máš dojem, že existuje někdo, kdo má důvod mě unést? Nebo dokonce zabít jako Helenku?“

„Ona je to Helenka? Neměly jste se moc rády.“

„Nebyla moje nejlepší kamarádka, ale nic mi neudělala. Proč bych ji nenáviděla?“

„A ona tebe?“

„Taky ne. Měly jsme spolu docela solidní vztah.“

„No, možná...“

„Počkej, ty něco víš? Něco konkrétního?“

„Ne, jen tak přemýšlím. Vůbec nechápu, proč vás dvě někdo unesl.“

„Ani já,“ říkám zamyšleně. „Něco mi na celé věci nesedí.“

„Nemysli na to. Potřebuješ se zotavit. Rejža tě zítra potřebuje. Točíme třetí scénu. Budeš schopná?“

„Určitě. Nemůžeme se zdržovat nějakými nesmysly. Potřebuju pracovat. Jinak se tím přemýšlením zblázním. Co můj šofér? Proč mě unesl?“

„Nikdo neví, nebere mobil. Nepřišel do práce, ale šoférů máme spoustu. Kam bychom se dostali, kdybychom posílali všem domů kurýra se žádostí, aby ráčili nastoupit do služby.“

„Hm, řekli jste policii, že taky zmizel?“

„Nebyl důvod. Zatím nikomu nechybí. Vlastně jsem si uvědomila až teď, že nevíme, co s ním je. Technici a šoféři si klidně

odejdou uprostřed natáčení, člověk až žasne, jak jsou nespolehliví.“

„To myslíš vážně? Neznám takový případ,“ prohlíží si Věrku.

„No, většinu takových trablů ani nepostřehneš. Je na nás, na produkci, abychom vše bleskově vyřešili.“

„Asi to tak bude. Na place se zabývám svou rolí a příkazy režiséra.“

„Mám jít s tebou domů, nebo dojdeš?“ ptá se Věrka, když zastaví před domem.

„Díky moc. Půjdu sama. Zítra se uvidíme,“ loučím se zvesela. Sotva zavřu dveře svého bytu, padne na mne tíseň.

„Co se to vlastně stalo? Vůbec tomu nerozumím.“

Zvoní mobil. Chvilí trvá, než si to uvědomím.

„Prosím?“

„Tady kriminálka, Miler, byl jsem za vámi v nemocnici,“ hlásí se policista. „Dozvěděl jsem se, že jste odjela domů. Mohu se vás zeptat, jestli si ještě na něco vzpomínáte? Každá maličkost nám může pomoci.“

„Něco málo se mi vybavuje,“ říkám nejistě.

„Mohu za vámi přijet? Potřebuju všechny detaily.“

„Jestli je to nutné, přijďte,“ říkám neochotně. Vidina horké vany se rozplývá.

„Je opravdu fešák,“ říkám si s úsměvem, když vchází.

„Těší mě, že je vám líp,“ zdraví.

Říkám mu všechno o zatuchlém sklepe i šepotu, který jsem zaslechla. Prostě o všem, na co si vzpomínám.

Asi po hodině odchází spokojený.

„Kdybyste si ještě na něco dalšího vzpomněla, určitě mi hned volejte,“ loučí se.

Konečně se nořím do horké vody. Užívám si slast částečného nevědomí.

Najednou mě vyburcuje divoká myšlenka: „Mohl zabít i mne!“
Třesu se zimou.

Musím z vody, než nastydnou. Zítra točím.

Celý den nedokážu tu příšernou myšlenku vypudit z hlavy.

Na place

Zdály se mi samé nesmysly. Pořád mě někdo unášel, hrozil, že mě zabije. Nejvíc mi utkvěla zvláštní maska, pod kterou se skrývala povědomá osoba. Jen si nemohu uvědomit, o koho se jedná. Budím se vysílená s pocitem ohrožení.

„Někdo mě pronásleduje? Proč?“

Nedokážu si na otázky odpovědět.

Nemám čas o něčem přemýšlet. Musím na plac. Taxi čeká.

„Taxi! Nevím, zda mám k někomu sednout do auta!“

Pro jistotu v pět ráno volám Věrce z produkce. Diktuju jí SPZ taxíku, stojícího před domem. Ještě jeho osobní číslo.

„Všechno souhlasí. Je od nás. Ničeho se neboj. Přijed,“ říká klidným hlasem Věrka.

„Nebojím se, ale nechci zažít únos,“ šeptám.

Taxík mě skutečně veze na Barrandov.

Vítám se s režisérem: „Jak ti je? Budu tě šetřit. Máme tady dabla. Svítit budeme s ní. Odpočívej, půjdeš až na poslední zkoušku a ostrou.“

„Díky, Jiří, jsi moc fajn. Cítím se dobře.“

„Výborně. To jsem chtěl slyšet.“

Trávím čas v maskárně, čtu si časopis. Nechci být v šatně sama. Jdu se mrknout na plac.

Dívka dabl je skoro stejně vysoká, možná se mi i trošku podobá. Možná touží být herečkou. Myslí si, že osahá pŕdu, seznámí se a třeba dostane epizodní roli.

„Jenže takhle to nechodí,“ vzdychnu si. „Musíš vystudovat herectví, zaujmout na škole...“

Zasvěcuje se milostná scéna. I můj kolega herec má záskok. Oba nyní leží v posteli v pozici, kdy budu říkat své repliky potichu partnerovi do ucha.

„Zdá se mi to, nebo jsou oba k sobě přitahovaní sexuálně?“ ptám se sama sebe.

Jdu do kantýny. Kafičko a dva chlebičky mě posílí.

Najednou vběhne asistentka režie Lenka: „Jsou tady?“

„Kdo?“ ptám se s plnou pusou.

„Vaše záskoky,“ vyštěkne a letí pryč.

Jdu pomalu na plac.

Vidím velký zmatek.

„Kde jsou? Okamžitě je sežeňte, nebo pro dnešek končíme. Zaplatí to viníci!“ zuří režisér.

Asistentka se k němu nakloní a hlasitě šeptá: „Jsou spolu v šatně. V plné parádě. Ani si nezamkli.“

„Cože?“ řve na ni rejža.

„Vážně,“ šeptá bledá asistentka.

„Okamžitě je přiveďte sem! Jestli tu nebudou během minuty, končím. Odjíždím domů!“ vzteká se.

Asistentka Lenka chytne druhého kameramana za ruku a vleče ho s sebou.

Za chvílku se přihrnou oba záskoky na plac. Ona si zapíná blůzku, on si ještě natahuje kalhoty. Div neupadne.

„Se staženými kalhotami se běhá pomalu,“ napadá mě. Vyprsknu smíchy. Režisér mě sjel vražedným pohledem. Pak vidím žertovná světýlka v jeho očích.

„Tohle snad není pravda! Co si to dovoluujete uprostřed svícení! Musíte být na place. Jak má hlavní osvětlovač a kameraman připravit scénu bez hlavních figur? Když budete dělat doktory nebo učit, taky si odskočíte zašpásovat uprostřed prohlídky pacienta nebo v půlce výuky?“ spouští na ně hrůzu režisér.

„Promiňte, pane režisére, víckrát se to nestane,“ koktá rudý muž.

„To si pište, že nestane. Jinak končíme natáčení a všechno dostanete k úhradě. Taky pojedu domů za manželkou. Proč mám čekat půl dne, až se vyřadíte? Tohle jsem ještě nezažil,“ říká znechuceně režisér.

Dívka pláče.

„O vás jsem si něco takového nemyslel,“ podívá se na ni vyčítavě.

„Promiňte, pane režisére, já nechtěla, ale on hrozně škemral,“ vzlyká.

„No, to je hezké. On si to vyškemral. To je úroveň. Kam se poděli rytíři,“ končí proslov smířlivým povzdechem. Přitom na mne znovu mrknul.

Směju se na něj. „Konečně jsem zapomněla na své trable,“ šeptám rejžovi do ucha.

Nenápadně mě štípl do zadku.

„Radši mizím, než bude chtít kdovíco,“ říkám si a jdu k sobě do šatny.

Natáčení se celý den nese v dobré náladě.

Dokonce jsme hotoví dřív, než se předpokládalo.

„Vida, trochu erotiky asi nikomu neškodí. Naopak nás hezky hnala vpřed,“ říkám si, když jedu domů.

Celou noc se mi zdály příjemné erotické sny.

Ráno se probouzím s geniální myšlenkou: „Je na čase najít si nějakého milence.“

Kapitánka

„Kriminálka, Černá.“

„Ahoj Marion, tady Hedr.“

„Zdravím tě. Máš něco?“

„Moc toho není. Oběť byla uškrčená. Nebránila se, nemá žádné obranné stopy na předloktí. Vypadá to, že ji pachatel překvapil. Pochybuju, že by ho znala. Vůbec mi není jasné, co v tom sklepe dělala. Nechce se mi věřit, že tam šla dobrovolně.“

„Zatím nemáme potvrzené, jak odjela z natáčení. Končila dřív než ostatní kolegyně. Vzhledem k tomu, že odmítla odvoz autem od produkce, se nám nepodařilo zjistit, jestli tam měla své auto. Dokonce je otevřená možnost, že odjela autobusem. Jakmile odešla z místa natáčení, její stopa končí.“

„Nemáš to jednoduché, Marion. Je tolik možností, co se mohlo stát. Já mám klienta na stole a promlouvají ke mně fakta. Jde jen o to něco nepřehlédnout a správně vše vyhodnotit.“

„Tvá práce je příliš definitivní. S mrtvými si člověk moc nepopovídá. Děkuju ti, Hedr. Musíme pátrat dál. Našly se u mrtvé v krvi omamně prostředky?“

„Zatím nic. Ještě nemám všechny výsledky. Ozvu se.“

Marion chvíli seděla zamyšleně.

„Fešáku, musíš ještě zajít za tou herečkou Dagmar Dubskou. Pořád mám dojem, že ví víc, než si myslí. Není přece normální,

aby někdo unesl ženu, pak unesl druhou, jednu zabil a zmizel. Proč nezabil obě? Mohla něco slyšet. Jak je možné, že si na nic nevzpomíná?“

„Byla omámená,“ namítl poručík.

„Přece jen se mi nechce věřit, že slečna Dubská nic neslyšela. Nebo si může pamatovat nějakou maličkost. Vyzpovídej ji znovu. Něco nám pořád uniká.“

„Rozkaz, šéfe,“ vyskočil Roman Miler a začal telefonovat.

„Haló, co si přejete?“

„Mluvím se slečnou Dubskou? S tou herečkou?“

„Ano,“ odpovídám stroze. Číslo na displeji mi nic neřeklo. Nemám ráda telefonní hovory s neznámými lidmi.

„Tady kriminálka, Miler. Mluvili jsme spolu v nemocnici.“

„Ano, vím. Co potřebujete?“

„Ještě si musím ujasnit pár drobností. Mohu vás vidět?“

„Dnes točíme až do večera. Ale v jednu máme pauzu na oběd. Pokud chcete, můžeme poobědvat spolu. Tady docela dobře vaří,“ zvu ho. Sice nemám chuť vzpomínat zase na prožité trauma, ale nechci se vymlouvat.

„Dobrá, budu tam přesně v jednu.“

„Točíme ve studiu číslo pět. Kantýna je hned vedle.“

„Najdu vás. Těším se,“ neodpustil si.

„Je to vážně fešák,“ uvědomím si.

V kantýně

Vidím ho hned, jakmile vstoupil. Zamávám na něj.

„Tady!“

Přisedne si.

„Poručík Miler, my se známe.“

„Ano. Poobědváte?“ ptám se.

„Rád.“

„Doporučuju vám pstruha na másle. Dám si taky.“

„Výborně, těším se.“

Po výborném obědě navrhuju: „Můžeme jít ke mně do šatny. Bude tam víc klidu,“.

„Výborně,“ zvedá se.

„Mohu vám nabídnout kávu?“

S úsměvem přikývne.

„Co byste ode mne ještě potřeboval?“ ptám se, když sedíme proti sobě v mé šatně.

„Chci se znovu zeptat na celou událost vašeho únosu od doby, kdy jste nasedla do auta až po příchod policie na místo, kde vás našli.“

„Rozumím. Raději bych na to zapomněla, ale nedá se nic dělat,“ zhluboka vzdychnu.

„Jestli se vám bude líp vzpomínat, můžu klást otázky,“ navrhuje.

„Ano, děkuju.“

„V kolik hodin jste sedla po natáčení do auta?“

„Přesně vám to neřeknu, až pozdě večer, natáčení se protáhlo.“

„Bylo něco jinak, než předchozí dny?“

„Ani ne, nevšimla jsem si. Lákala mě představa, že se pořádně vyspím.“

„Když jste usedla do vozu, všechno bylo v pořádku?“

„Ano, na nic zvláštního si nevzpomínám. I když...“

„Řekněte mi každou maličkost, i kdyby se vám zdála nepodstatná.“

„Byla tam jiná vůně. Nebo odér.“

„V čem jiná?“

„Felix, můj šofér, měl v autě vždycky provoněné auto, jako kdyby nedávno čistil celý vnitřek. Možná používal nějaký sprej.“

„A ten večer?“

„Ucítila jsem cigaretový kouř. Nikdy předtím tam nebyl. Myslím, že Felix nekouří.“

„No vida! Přece nějaká novinka. Co dál?“

„Bylo tam strašné vedro. Požádala jsem, aby ztlumil topení. Venku bylo docela teplo.“

„Co na to řekl?“

„Podal mi láhev, abych se napila.“

„Co v ní bylo?“

„Nějaká slazená minerálka. Nemám ráda ochucované vody. Raději se napiju vody z kohoutku.“

„Pila jste hodně?“

„Dvakrát jsem si pořádně lokla. Víc ne. Měla příšernou chuť.“

„Jakou?“

„Divně nahořklou.“

„Co bylo dál?“

„Měl divný hlas. Chrapot. Prý to má z fotbalu. Možná...“

„Seděl v autě skutečně váš řidič?“

„Snad ano. Vlastně si nejsem jistá. Měl chrapot a rukavice.“

„Rukavice?“

„Ano. Prý se popálil nebo co. Nepřemýšlela jsem o něm, ale teď, když o tom mluvíme, nemůžu potvrdit, že mě vezl Felix.“

„Jaké je jeho příjmení?“

„To vážně nevím.“

„Ještě na něco si vzpomenete?“

„Ne,“ přemýšlím. „Až na to, že jsem v tom sklepě slyšela nějaké hlasy. Určitě tam byli nejmíň dva lidi.“

„Co říkali?“ ptá se nedočkavě.

„Vůbec nevím,“ krčím rameny.

„Zkuste si vzpomenout na jejich slova nebo na něco dalšího. Každá maličkost může pomoci.“

„Snažím se. Možná se mi to vybaví, až budu přemýšlet o něčem jiném.“

„Určitě se mi ozvěte v kteroukoliv denní či noční hodinu. Potřebujeme všechny dostupné podrobnosti.“

„Divné je, že jsem Felixe od té doby neviděla. Na produkci říkali, že je prý nemocný. Přijali tedy někoho jiného.“

„Jeho adresu neznáte?“